

CSOBÁNKA ZSUZSA EMESE

Az erdőjáró

*Aki indul, add fel rá a kabátot.
Tétován ne ácsorogj hosszan,
ne tartsd vissza, nyisd az ajtót.
A szűkössé vált sál hadd lobogjon,
érintse nap a nyakát, te ne fojtsad.
Minek melegedne be rajta a kabát,
lesz még tavasz levetni újra.
Menjen, távolodva tőled izmos szelek várják.
Ágak ölelik körbe helyetted,
áldd meg őket. Karod add oda
a friss hajtásokért, lombosodjanak.
Légy az avar álma a lába alatt,
földszagú, mohos és megtartó,
magaslatoktól ne félj,
ha sziklaszirtre ér fel.
Egy egész világ tárul a szakadék elé,
vedd észre a kifeszített egyensúlyt magadban.
Ő azon lépked, míg hazaér hozzád.
Javítsd meg a tetőt, a vécét,
gazolj ki a kertben.
Ültess retekmagot.
Fésüld ki összebogozott életed szálaait.
Ha várod, a rend kínálja helyel, otthonod,
engedd meg, hogy rád nézve téged lásson,
seperd ki szeméből a kósza árnyakat, a csalfa fényt.
Legyél egyszerű, mint egy pohár víz a szomjúság ellen.
És akkor megérkezik, és te lesegíted róla a kabátot.
Hellyel kínálod magadban,
abban, akit végre igaznak lát.
Készen arra, hogy erdőben éljen.
Ha indulna, mert hívja újra a távol,
magától nyílik az ajtó, engeded.
Mert visszatér minden alkalommal,
nyitott tenyere az erdők illatát hozza,
belőled indul és beléd tér vissza.
Hajában bokrok nőnek, madarakat röptet.
Fészket rakni benned készülnek.*